

Ronaldomania

XEVI
DILME

La «Ronaldomania» va marcar els mesos finals de 1996 de forma, al meu entendre, exagerada. Ningú pot discutir que Ronaldo sigui un bon jugador, però d'altres brasilers han fet trenta gols a la Lliga i han marxat del Camp Nou sense haver-hi triomfat. De fet, podríem dir que cap brasiler no ha triomfat a Can Barça. Els darrers dies hem vist el perquè: la seva forma de viure xoca sovint amb qualsevol concepte de disciplina. I no és qüestió de persones; ho és de cultura. Per això, voler treure les coses del seu lloc plantejant com a exemple a seguir pel jovent aquest noi de vint anys que guanya un milió al dia, que passa dormint la meitat del seu temps i té com a mèrit saber moure una pilota i canviar sovint de xicota, és un despropòsit. Ara, Ronaldo és un bon fitxatge futbolístic —potser el millor des de Koeman i Stoitskov— que si avui és un fenomen social a Catalunya és degut al que representa el Barça en aquest país.

Un Barça, per cert, que disposa aquesta temporada d'un bon entrenador a la banqueta que és també un senyor. Ho vam comprovar el dia del comiat a Baker i ho continuem constatant dia rere dia. De Robson se n'han dit moltes coses, la majoria autèntiques bajaranades, però se n'han demostrat molt poques. Al seu predecessor, que va començar amb un equip nou fet a base de talonari i amb fitxatges de mil milions (Koeman) dels de llavors, se li va permetre estar assegut a la banqueta dos anys abans no va guanyar la Lliga al tercer; a Robson se l'ha estat qüestionant abans de començar la competició, mentre s'ha anat líder i malgrat el Barça sigui l'equip més goleador de l'Estat o el club dels anomenats «grans» que més jugadors de la cantera fa jugar. I qui no s'ho cregui, que es documenti i recordi també que amb l'aplicació de la sentència Bosman hi ha un abans i un després en el món del futbol. El Barça de Robson pot ser el millor Barça de la història blaugrana. Que no siguin els socis i els aficionats, esperonats per grups amb interessos estranys, els que l'enfonsin.

● RETALLS

Control de preus a l'any nou

el Periódico

L'any que comença pot resultar un dels més importants en la història econòmica espanyola recent. Els esforços d'integració a l'Europa de la moneda única suposaran un sacrifici adicional de control i racionalització per a les comptes del país. 1997 arranca sota una decidida voluntat de control dels desequilibris bàsics: inflació, déficit, desocupació, tipus d'interès i deute. D'aquí que el govern hagi fet servir totes les cartes que té al seu abast i imposi que els preus sota tutela pública es mantinguin congelats o fins i tot disminueixin.

Grafitis

per Carles Navales

Molts grafitis han conegut la celebritat. Ja és un clàssic aquell pòster de CCOO que reproduïx un grafit de Joan Corbera fet col·lectivament per l'agrupació del PSUC al barri de La Sagrera de Barcelona l'any 1977. Un, Visca Comissions Obreres!!! a l'anagrama i la pancarta de llibertat, amnistia i Estatut d'Autonomia amb forjadors, camperols i la dona que fa pa: les classes camperoles i industrials, amb les dones, aliades per una opció de progrés; i, subliminalment, la A de l'anarquia per un racó de la paret.

La Catalunya de la transició s'entén millor veient els grafitis que tothom va fer. Fins i tot, a les primeres eleccions democràtiques, els millors dibuixants de Catalunya van fer grafitis a la campanya del PSUC, i molts pobles i ciutats van compartir l'honor de tenir a les seves parets la signatura de les celebritats del moment.

Ara, sembla que el grafit sigui un mal social, i ajuntaments i institucions tenen per única resposta la sanció als escriptors de les tàpies de les ciutats, quan allò lògic seria donar sortida legal a aquesta expressió artística. Tan difícil és considerar l'existència d'un espai públic per fer exposicions de grafitis?, amb catàleg inclòs, per descomptat.

Si molts dels grafitis de la transició s'haguessin catalogat, tindriem una visió molt més completa i amena d'aquella època, on el joc polític anava a cent per hora per dalt, i per baix la creativitat es multiplicava per tots els barris i carrers.

Mentre Mike Kennedy, amb «Los Bravos», feia arribar a Espanya l'art-pop amb els dibuixos animats de la pel·lícula de Javier Aguirre de l'any

1967 «Los chicos con las chicas», a Nova York, el jove Washington Herghts escriu el seu sobrenom, Taki, i el número de la seva casa, 138, en les parets dels edificis, autobusos i en molts vagons del metro de Manhattan.

Al poc temps, fou imitat per nombrosos adolescents novayorkins i la moda va anar creixent fins convertir-se en un fenomen social envoltat de moviments musicals. A Europa, va arriar als anys vuitanta. Lògicament els primers llocs on va aprendre va ser en els metros de grans ciutats com Londres, París, Barcelona o Madrid.

Els «tags» —l'estil més comú— van anar proliferant pels vagons de metro davant del rebuig o l'admiració de la societat, i poc després s'apropiaven de les tàpies del carrer.

Si bé és cert que un cert misticisme vers allò clandestí envolta els autors (alguns ha afirmat que la seva il·lusió és fer un tag a la caserna de la Guàrdia Civil), no és menys cert que conformen un gènere artístic que dona sortida positiva a la creativitat d'un sector dels joves adolescents, i això no s'ha de menysprear. Potser, amb el temps, el fenomen desaparegui,

o potser és reconduïx per si mateix cap a la mera forma estètica sense contingut social, però ara per ara és un fet que està al carrer.

Als EUA, el professor Hugo Martínez, del City College de Manhattan, va aconseguir que els seus alumnes pintessin a l'escola dins de la legalitat.

Altres col·legis han seguit el mateix camí. No seria gens menyspreable, ans al contrari, que associacions i institucions es plantegessin fer el mateix a les ciutats. Tots en gaudiríem.

«Tan difícil és considerar l'existència d'un espai públic per fer exposicions de grafitis?»

● CARTES DEL LECTOR

Carta d'un adult als Reis de l'Orient

Estimats Reis de l'Orient,

Ja no sóc un infant, però malgrat tot, m'agrada reviure, any rere any, i transmetre-ho, en allò que puc, la il·lusió de la vostra diada a la gent que estimo. Permeteu-me doncs l'atreuiment, ja que potser no he fet prou bondat i no en sóc mereixedor, de transmetre-us una carta, igual que feia aquell temps, quan era petit.

En ella voldria demanar-vos, si us plau, sempre que us sigui possible de concedir-m'ho, el següent:

— Que porteu la pau a aquells països que no la poden gaudir, als quals, els altres, ens fem el ronsa en ajudar-los com caldria i els deixem que es vagin morint per l'odi, la gana i la misèria.

— Que els homes siguem més solidaris, uns amb els altres i deixem de banda els nostres egoïsmes, les nostres vanitats i les nostres intransigències.

— Així mateix, que ens n'adonem que el nostre marcat materialisme ens va complicant, cada vegada més, la vida i ens fa perdre un xic el nord. Entre altres coses, el nostre afany de comprar, de gastar i fer gastar, ha fet sortir les grans superfícies, que competeixen, fortament amb els petits comerciants i que està comportant que fins els seus treballadors estiguin perdent aquells drets adquirits pel món laboral, de descansar com a mínim els diumenges; la qual cosa es va fent cada vegada més usual. Llavors parlem de la societat del benestar. No us sembla una contradicció?

— Mentre, be, al contrari, hi ha cada vegada més homes i dones, joves i no tan joves i fins alguna família sencera, que cerquen un treball i no el troben, passant-ho molt malament.

Feu, si us plau, que la societat actual se n'adoni que tot això no és bo, que cada dia ens ho anem complicant més tot i que, entre tots, cal esforçar-nos en trobar-hi alguna solució.

Tant de bo poguessiu atendre aquestes peticions, en bé de tota la humanitat sencera. Si la vostra festa és propícia pels somnis, deixeu-me somiar, si us plau que un bon dia, tot això, pogués fer-se una realitat.

Us estic molt agraït, Reis de l'Orient, per haver-me permès de manifestar-vos les meves inquietuds, en nom propi i de tots aquells que pensen com jo. Adeu-siau! Continueu essent portadors d'il·lusió, que... prou falta fa en

aquest nostre món.

Lluís Torner i Callicó
(Girona)

Esperança

Ja sé que aquest any no m'he portat gaire bé, però... saps d'algú que ho hagi fet? Ha estat un any dur, per a mi i per a molts més. Per això m'agradaria que aquest any us recordéssiu una mica d'aquestes petites coses que de veritat ens fan feliços.

Jo m'he portat malament, però vosaltres també. Ja sé que ningú és perfecte, però com que rectificar és de savis, us demano que borreu de les cartes tot això que, a la llarga, no ens dona ni la pau, ni la satisfacció, ni l'harmonia, ni l'equilibri. Us demano fe en cada un de nosaltres, afecte per tot allò que ens envolta i, sobretot, espe-

L'afer de les monedes

DANIEL
BONAVENTURA

És inadmissible, però es pot arribar a entendre que un botiguer faci passar els seus interessos al davant dels del consumidor i es negui a admetre unes monedes abans que perdin la legalitat. En canvi, és del tot incomprendible que una empresa que opera per concessió municipal també actuï així. Giropark, l'empresa que gestiona per concessió de l'Ajuntament de Girona les zones blaves d'aparcament, ha incomplert durant dies la llei en no admetre a les seves màquines automàtiques expenedores de tiquets un metàl·lic que, fins dimarts, encara era ben legal. Com poden no haver tingut en compte els nombrosos maldecaps que, de ben segur, han ocasionat a nombrosos ciutadans? Si no vaig errat, els drets d'exploració de les zones blaves, com a concessió, són de titularitat municipal. Des del carrer, aquest afer de les monedes segurament s'entén com una més de les imposicions institucionals que el ciutadà percep com abusos d'un sistema que malda per perpetuar-se. I això, encara que es tracti de desfer-se, com abans millor, de l'última xavalla de Franco.

rança. Aquest no ha estat un bon any per a molts, i desitjo amb tot el meu cor, que l'any que ve sigui bo, molt bo, per que no el millor de la nostra vida. Vull somniar que demà tot estarà millor. Vull somniar que en la propera albada el sol sortirà per a tots, i ens escalfarà a tots per igual.

Estimats Reis Mags, deixeu-me dos minuts del vostre temps i borreu de la ment dels nens, i dels majors, les pistoles, els caçamarçanets, les nines embarassades, les ametralladores espaials... I porteu-nos una mica d'amor, de pau interior i de confiança en el demà. Segur que demà serà un bon dia. Segur que serà millor que avui.

Rosa Camón

La botifarra dolça

Vaig llegir al Diari de Girona del passat dia 22 que es va presentar a Girona la botifarra dolça assecada. El reportatge donava la sensació que l'acabaven d'inventar quan fa tants anys que se'n fa a tot l'Empordà. Tinc 75 anys i em penso que hi varen encunar. La botifarra dolça, assecada o no, és un producte molt tradicional a l'Empordà. Hi ha moltes maneres de gaudir de la botifarra dolça: crua assecada, feta amb truita o cuita a la paella amb aigua i sucre a punt de caramel... N'hi ha per llepar-s'hi els dits. Bon profit.

Sebastià Bohigas Ribas
(Serra de Daró)

● AMB LA V DE BERGÉ

